

BEN AARONOVITCH

MESIAC NAD SOHO

in
Café de
Paris

THEATRELAND

Londýnom sa znovu šíria akési temné melódie...

MESIAC NAD SOHO

BEN AARONOVITCH

MESIAC NAD SOHO

Z angličtiny preložila
OLGA KRALOVIČOVÁ

slovar

Copyright © 2011 by Ben Aaronovitch
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2022
Translation © Oľga Kralovičová 2022
Cover illustration © Stephen Walter
Cover design © www.patrickknowlesdesign.com

ISBN 978-80-556-5443-0

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Karifovi, pretože každý otec túži byť
pre svojho syna hrdinom.*

„Ludia pre túto hudbu zomreli.
Vážnejšie to už ani nemôže byť.“

Dizzy Gillespie

1

Telom i dušou

Je smutným faktom moderného života, že keď idete dosť dlho, skôr či neskôr musíte nechať Londýn za chrbtom. Ak sa uberáte na severovýchod po diaľnici A12, napokon prídete do Colchestru, prvého hlavného mesta rímskej Británie a prvého mesta, ktoré spálila červenovlasá rebelka z Norfolku, známa ako Boudicca. To všetko som vedel, pretože v rámci svojho školenia v latinčine som čítal Tacitove *Letopisy*. Tacitus napodiv súcíti s búriacimi sa Britmi a ostro kritizuje nepripravenosť rímskych generálov, ktorí *mysleli viac na to, čo je príjemné než užitočné*. Klasicky vzdelaní aristokratickí nafúkanci, ktorí dnes velia britskej armáde, si očividne túto výčitku vzali k srdcu, lebo Colchester je v súčasnosti domovom ich najostrieľanejších vojakov, pluku výsadkárov. Pretože som ako policajt v zácviaku strávil veľa sobotňajších nocí zápasmi s radovými vojakmi na Leicester Square, dával som si pozor, aby som sa držal hlavnej cesty a mesto celkom obišiel.

Za Colchestrom som zamieril na juh a pomocou GPS v mobile som prešiel na cestu číslo B1029, po ktorej som pokračoval po suchej zemi v tvare klinu vtisnutého medzi riekou Colne a Flag Creek. Na konci cesty ležalo mesto Brightlingsea, ktoré lemovalo pobrežie – ako mi vždy hovorievala Lesley – ako hromada smetí po opadnutí prílivu. Vlastne mi nepripadalo

až také strašné. V Londýne pršalo, ale za Colchestrom ma privítala jasná modrá obloha a rady udržiavaných viktoriánskych domčekov osvietených slnkom, ťahajúcich sa až k moru.

Sídlo Mayovcov som našiel ľahko: tehlový pseudoeduardovský domček zo sedemdesiatych rokov minulého storočia s kamienkovou omietkou, vyzdobený lampášmi. Vedľa vstupných dverí visel na jednej strane košík s modrými kvetmi a na druhej číslo domu na keramickej tabuľke v tvare plachetnice. Zastal som a pozrel do záhrady: pri okrasnom vtáčom napájadle postávali trpaslíci. Nadýchol som sa a zazvonil.

Zvnútra sa ihneď ozval zborový ženský vreskot. Cez napodobeninu vitrážového skla na dverách som na druhom konci chodby rozoznal nezreteľné postavy, ktoré pobehovali sem a tam. Jedna z nich zjačala: „To je tvoj frajer!“ Na čo ju iná postava okríkla, aby bola ticho, a ďalšia ju polohlasne vyhrešila. Po chodbe sa blížil biely flak, až zatienil celú presklenú plochu. O krok som ustúpil a dvere sa otvorili. Stál v nich Henry May – Leslein otec.

Bol to veľký muž a vďaka tomu, že šoféroval nákladiaky a nosil ťažké veci, nadobudol široké plecia a mohutné ruky. Z množstva raňajok v motorestoch a pravidelných návštev hostincov sa mu okolo pása vytvorila pneumatika. Mal hranatú tvár a zväčšujúce sa kúty riešil tým, že si vlasy holil až na hnedé páperie. Bystré modré oči Lesley zdedila po otcovi.

Pretože mal štyri dcéry, majstrovsky ovládal rodičovskú hrozivosť a ja som sa ho div nespýtal, či sa môže ísť Lesley hrať von.

„Ahoj, Peter.“

„Dobrý deň, pán May,“ pozdravil som.

Očividne sa nechystal pustiť ma do domu a ani ma nepozval ďalej.

„Lesley tu bude o minútku,“ ubezpečil ma.

„Je v poriadku?“ spýtal som sa. Bola to hlúpa otázka a Leslein otec seba ani mňa nestrápnil tým, že by sa pokúsil odpovedať. Počul som, ako niekto schádza po schodoch, a pozbieral som odvahu.

Ako povedal doktor Walid, mala vážne poškodenú hornú čeľusť, nosovú priehradku, rameno sánky a dolnú čeľusť. Hoci väčšina svalov a šliach to vydržala, chirurgovia z univerzitnej nemocnice neboli schopní zachrániť značnú časť povrchu kože. Lesley dočasne implantovali takzvané lešenie, ktoré jej umožnilo dýchať a prijímať potravu, a mala nádej, že by jej mohla pomôcť čiastočná transplantácia tváre – keby sa našiel vhodný darca. Pretože zvyšky jej čeľuste v súčasnosti držala dokopy jemná sieťka z hypoalergénneho kovu, rozprávanie neprichádzalo do úvahy. Doktor Walid povedal, že len čo sa kosti dostatočne zrastú, mohli by vrátiť čeľusti funkčnosť natoľko, aby Lesley bola opäť schopná hovoriť. Mne sa to však zdalo trochu neisté. Nech uvidíte čokoľvek, vysvetľoval, pozerajte sa tak dlho, ako budete potrebovať, aby ste si na to zvykli, aby ste to akceptovali, a potom pokračujte, akoby sa nič nezmenilo.

„Tu je,“ povedal Leslein otec a otočil sa bokom, aby okolo neho mohla preklíznuť štíhla postava. Mala na sebe modro-bielu pásikavú mikinu s kapucňou na hlave a tak silno utiahnutou šnúrkou, že jej skrývala čelo aj bradu. Dolnú časť tváre mala zahalenú šatkou s rovnakým modro-bielym vzorom a oči jej zakrývali nemoderné veľké slnečné okuliare, ktoré zrejme našla v matkinej zásuvke so zabudnutým oblečením. Hľadel som na ňu, ale nebolo nič vidieť.

„Mala si povedať, že sa chystáme na lúpež,“ nadhodil som.
„Vzal by som si kuklu.“

Znechutene na mňa pozrela – poznal som to podľa toho, ako naklonila hlavu a ako jej zmeraveli plecيا. Zovrela mi srdce a zhlboka som sa nadýchol.

„Chceš sa ísť prejsť?“ spýtal som sa.

Kývla otcovi, pevne ma chytila za ruku a odviedla od domu.

Keď sme odchádzali, cítil som na chrbte pohľad jej otca.

Ak nepočítate stavbu lodí a ľahké strojárstvo, Brightlingsea nie je hlučné ani v lete. Teraz, dva týždne po konci letných prázdnin, v ňom panovalo takmer ticho, ktoré len občas prerušil motor auta či zaškriekanie čajky. Nič som nevravel, až kým sme neprešli po hlavnej ulici, kde si Lesley z kabelky vytiahla policajný zápisník, otvorila ho na poslednej strane a ukázala mi ho.

Čo si robil? napísala na stránku čiernym perom.

„Ani sa nepýtaj,“ povedal som.

Gestami rúk mi dala najavo, že to chce vedieť.

A tak som jej porozprával o tom chlapíkovi, ktorému odhryzla vtáka žena so zubami v pošve, čo Lesley podľa všetkého pobavilo, a o chýroch, že vrchného inšpektora Seawolla vyšetruje policajná inšpekcia v súvislosti s jeho správaním počas výtržnosti v Covent Garden, čo ju, naopak, nepobavilo. Nepovedal som jej, že Terrence Pottsley, jediná ďalšia obeť, ktorá prežila účinok kúzla, čo poškodilo jej tvár, spáchal samovraždu, keď ho jeho príbuzní na chvíľu spustili z očí.

Nešli sme hneď na pobrežie. Lesley ma viedla zadom po Oyster Tank Road a cez trávnaté parkovisko, kde na prívosoch stáli rady člnov. Ostrý vietor od mora kvíľil v takelážach a cengal kovovými súčiastkami ako kravskými zvoncami. Držiac sa za ruky sme prechádzali pomedzi lodky až na vetrom bičovanú betónovú promenádu. Na jednej strane sa po cementových schodoch schádzalo na pláž, rozdelenú rozpadávajúcimi sa vl-

nolamami na úzke pásy. Na druhej strane stál rad pestrofarebných búdok. Väčšina bola zatvorená, ale videl som aj jednu rodinu odhodlanú predĺžiť si leto, pokiaľ to len ide. Rodičia v závetrí dverí popíjali čaj, kým deti si na pláži kopali futbalovú loptu.

Medzi koncom plážových búdok a vonkajším bazénom sa tiahol trávnatý pás s prístreškom, kde sme si konečne sadli. Bol postavený z tehál v tridsiatych rokoch minulého storočia, v čase, keď ľudia mali v súvislosti s britským podnebíom realistické očakávania, a bol dostatočne pevný, aby mohol poslúžiť aj ako protitanková zátarasa. Sadli sme si do závetria na lavičku pri zadnej stene prístrešku. Vnútorný priestor zdobila nástenná maľba nábrežia: modrá obloha, biele oblaky, červené plachty. Nejaký idiot cez oblohu nasprejoval písmená BMX a na bočnej stene bol neobratne napísaný zoznam mien – Brooke T., Emily B. a Lesley M. Bol presne na mieste, kde ho mohol napísať znudený tínedžer rozvalený v rohu lavice. Ani som nemusel byť policajt, aby som pochopil, že sa sem chodí flákať miestna omladina z toho ťažko zvládnuteľného obdobia medzi vekovou hranicou trestnej zodpovednosti a vekom pre legálnu konzumáciu alkoholu.

Lesley si z kabelky vytiahla akýsi klon iPadu a zapla ho. Nieкто v ich rodine musel byť počítačovo gramotný. Viem, že Lesley to nebola, lebo dotyčný jej nainštaloval rečový syntetizátor. Lesley ťukala do klávesnice a zariadenie namiesto nej rozprávalo. Bol to jednoduchý model s americkým prízvukom, vďaka ktorému znela ako autistický surfer, ale aspoň sme mohli viesť takmer normálny rozhovor.

Neobťažovala sa nezáväznými rečami. „Napraví to kúzlo?“ spýtala sa.

„Myslel som si, že o tom s tebou doktor Walid hovoril.“
Tejto otázke som sa bál.

„Ty povedz.“

„Čo?“

Lesley sa naklonila nad tablet a prstom niečo sústredene vyťukávala na displeji. Napísala niekoľko riadkov a potom stlačila tlačidlo Enter. „Chcem to počuť od teba,“ povedal iPad.

„Prečo?“

„Lebo ti dôverujem.“

Nadýchol som sa. Okolo prístreška sa na elektrických skútroch prehnala skupinka penzistov. „Pokiaľ viem, mágia funguje v rovnakom rámci fyzikálnych zákonov ako všetko ostatné,“ povedal som.

„Čo kúzla urobia,“ vyhlásil iPad, „môžu aj napraviť.“

„Keď si popáliš ruku ohňom alebo elektrinou, stále máš na ruke popáleniny – napraviš to pomocou obväzov, masť a podobných vecí. Nepoužiješ na to ďalšiu elektrinu alebo ďalší oheň. Tebe... kožu a svaly na tvári zdeformoval nejaký posratý zlý duch, rozdrvil ti čeľusť a všetko to ďalej držalo dohromady iba vďaka mágii, a keď prestala účinkovať, tvár ti odpadla... celá tá tvoja krásna tvár. Bol som pri tom; pozeral som sa na to. A nič som s tým nemohol urobiť. Nemôžeš si len tak jednoducho priať, aby sa to zrušilo.“

„Vieš o tom všetko?“ spýtal sa iPad.

„Nie,“ odpovedal som. „A myslím, že všetko nevie ani Nightingale.“

Sedela mlčky a bez pohnutia. Chcel som ju objasť, ale nevedel som, ako by mohla zareagovať. Už som sa k nej chystal natiahnuť ruku, keď pokývala hlavou a znova chytila iPad.

„Ukáž mi to,“ povedal iPad.

„Lesley...“

„Ukáž mi to,“ niekoľkokrát ťukla do tlačidla opakovať.
„Ukáž mi to, ukáž mi to, ukáž mi to...“

„Počkaj,“ siahol som po iPade, ale odtiahla ho z môjho dosahu.

„Musím vytiahnuť baterky,“ vysvetlil som jej, „inak pôsobením týchto kúziel vybuchnú mikročipy.“

Lesley prístroj otočila, otvorila ho a vytiahla batériu. Ja sám som po zničení piatich telefónov za sebou vybavil svoj najnovší Samsung hardvérovým vypínačom, takže mu už nič nehrozilo, ibaže kryt bol preto prichytený gumkami. Keď Lesley uvidela môj mobil, otriasla sa a čudne zafíkala, čo mal byť zrejme smiech.

V duchu som si vytvoril príslušnú *formu*, otvoril som dľaň a vyvolal pseudosvetlo. Neveľké, ale dosť silné na to, aby sa z neho šíril bledý svit, ktorý sa odrážal v Lesleinych slnečných okuliaroch. Už sa prestala smiať. Zatvoril som dľaň a svetlo zhaslo.

Lesley chvíľu hľadela na moju dľaň a potom urobila to isté gesto, dva razy ho zopakovala, pomaly a metodicky. Keď sa nič nestalo, pozrela na mňa a ja som vytušil, že pod okuliarmi a šatkou sa mračí.

„Nie je to také jednoduché,“ povedal som. „Poldruha mesiaca som to trénoval každé predpoludnie štyri hodiny a to je iba začiatok, prvá vec, ktorú sa musíš naučiť. Hovoril som ti už o latinčine a gréčtine?“

Chvíľu sme mlčky sedeli a potom ma ťukla do ruky. Vzdychol som si a vyvolal ďalšie pseudosvetlo. Už by som to vedel spraviť asi aj vo sne. Gesto napodobnila a nič sa nestalo. Nežartoval som, keď som povedal, ako dlho trvá naučiť sa to.

Penzisti na elektrických skútroch sa vrátili a teraz si na promenáde dávali preteky. Zhasol som svetlo, ale Lesley ďalej rukou opakovala to gesto, s každým pokusom netrzeplivejšie.

Znášal som to, pokiaľ sa dalo, no potom som jej ruku zatvoril a donútil ju, aby s tým prestala.

Krátko nato sme sa vydali na cestu naspäť k jej domu. Keď sme už stáli pred dverami, potľapkala ma po ruke, vošla dnu a zabuchla mi pred nosom. Cez vitrážové okienko som hľadel, ako sa jej nejasná postava rýchle vzdáľuje po chodbe, a potom zmizla.

Chystal som sa otočiť, keď sa dvere znova otvorili a vyšiel jej otec.

„Peter,“ začal. Muži ako Henry May si s rozpakmi nevedia poradiť a ani ich dobre neskrývajú. „Myslel som, že by sme si mohli dať čaj – na High Street je jedna kaviareň.“

„Vďaka,“ povedal som, „ale musím sa vrátiť do Londýna.“

„Aha,“ podišiel ku mne. „Lesley nechce, aby ste ju videli bez masky...“ Neurčito mávol rukou k domu. „Vie, že ak pôjdete dnu, bude si ju musieť dať dolu, a skrátka nechce, aby ste ju videli, chápete?“

Prikývol som.

„Nechce, aby ste videli, aké je to hrozné.“

„A aké je to hrozné?“

„Hroznejšie to už asi ani byť nemôže,“ odvetil Henry.

„To je mi ľúto.“

Henry pokrčil plecami. „Chcem len, aby ste vedeli, že vás neposielame preč,“ ubezpečil ma. „Nie je to za trest ani nič podobné.“

Lenže oni ma preč posielali, a tak som sa rozlúčil, nasadol do jaguára a vyrazil do Londýna.

Len čo sa mi podarilo dostať naspäť na A12, zavolať mi doktor Walid, vraj chce, aby som sa prišiel pozrieť na jedno telo. Pritlačil som plynový pedál. Bola to práca a bol som za to vďačný.

* * *

V každej nemocnici, ktorú som navštívil, cítiť ten istý zápach – dezinfekciu, zvratky a smrteľnosť. Univerzitná nemocnica bola úplne nová, nestála ešte ani desať rokov, ale ten pach do nej začal už pomaly prenikať, napodiv okrem suterénu, kde boli mŕtve telá. V podzemí sa náter na stenách stále leskol čerstvosťou a svetlomodré linoleum stále vŕzgalo pod nohami.

Vchod do márnice bol v polovici dlhej chodby ovešanej fotkami starej Middlesexskej nemocnice z čias, keď bol vrcholom lekárskej vedy fakt, že si lekári umývali medzi jednotlivými pacientmi ruky. Vstup strážilo dvojce uzamykateľných požiarňých dverí s výstrahou Nepovolaným vstup zakázaný STOP Iba pre zamestnancov márnice. Ďalší nápis mi prikazoval stlačiť zvonček na telefóne na dverách, čo som urobil. Reproduktor niečo zaškriekal, a tak som pre prípad, že to mala byť otázka, nahlásil, že som strážmajster Peter Grant a idem za doktorom Walidom. Ozvalo sa ďalšie zaškriekanie, čakal som a nakoniec mi dvere otvoril sám doktor Abdul Haqq Walid, svetoznámy gastroenterológ, kryptopatológ a praktizujúci Škót.

„Zdravím vás, Peter. Ako sa má Lesley?“

„Myslím, že je v poriadku.“

Márnica bola vnútri v podstate rovnaká ako zvyšok nemocnice, iba sa tu menej ľudí sťažovalo na stav verejného zdravotníctva. Doktor Walid ma previedol okolo strážnika na recepcii a predstavil ma dnešnej mŕtvole.

„Kto je to?“ spýtal som sa.

„Cyrus Wilkinson,“ odvetil. „Predvčerom skolaboval v hostinci na Cambridge Circus, záchranka ho previezla na úrazovku, po príchode bol vyhlásený za mŕtveho a poslali ho k nám na rutinnú pitvu.“

Chudák Cyrus Wilkinson nevyzeral zase tak zle, samozrejme, ak ste si odmysleli rez v tvare písmena Y, ktorý ho otvoril od hrude až po rozkrok. Doktor Walid sa mu našťastie prehrabal v orgánoch a zašil ho, skôr než som prišiel. Bol to beloch, zachovalý, asi štyridsaťpäťročný chlapík s náznakom pivného brucha, ale stále s pomerne vyrysovanými svalmi na rukách a nohách. Odhadoval by som ho na rekreačného bežca.

„A prečo skončil tu dole?“

„Vykazuje známky gastritídy, pankreatitídy a cirhózy pečene,“ vysvetlil doktor Walid. Tomu poslednému som rozumel aj ja.

„Pil?“ spýtal som sa.

„Okrem iného,“ povedal doktor Walid. „Trpel silnou anémiou, čo mohlo súvisieť s jeho problémami s pečeňou, ale skôr si to spájam s nedostatkom B12.“

Znovu som na chvíľku pozrel na mŕtve telo. „Má dobrý svalový tonus,“ poznamenal som.

„Kedysi býval fit,“ prikývol doktor Walid. „No zdá sa, že v poslednom čase to s ním išlo dolu vodou.“

„Drogy?“

„Urobil som všetky rýchlotesty a nič. Výsledky zo vzorky vlasov dostanem až o pár dní.“

„Aká bola príčina smrti?“

„Zlyhanie srdca. Našiel som príznaky dilatáčnej kardiomyopatie,“ pokračoval doktor Walid. „Dochádza k nej, keď sa srdce zväčší a nedokáže riadne vykonávať svoju prácu. Ale myslím, že včera večer ho zabil akútny infarkt myokardu.“

To bol ďalší pojem, ktorý som spoznával zo školení v Hendone na tému „čo robiť, keď sa vám vo väzbe z ničoho nič zloží podozrivý“. Inak povedané, padol za obeť srdečnej príhode.

„Prirodzené úmrtie?“ spýtal som sa.

„Zdanlivo áno,“ prisvedčil doktor Walid. „Ibaže on v skutočnosti nebol dosť chorý na to, aby si len tak umrel. Aj keď sa, samozrejme, stáva, že ľudia len tak skolabujú a umrú.“

„Ako teda viete, že môže zaujímať práve nás?“

Doktor Walid potľapkal mŕtveho muža po pleci a mrkol na mňa. „Aby ste to zistili, musíte podísť bližšie.“

K mŕtvolám sa približujem nerád, aj k takým nenápadným, akou bol Cyrus Wilkinson, a tak som doktora Walida najprv požiadal o masku s filtrom a očné chrániče. Len čo som vylúčil, že by som sa tela mohol čo len náhodou dotknúť, opatrne som sa sklonil, až som bol celkom pri jeho tvári.

Vestigia sú odtlačky, ktoré kúzla zanechajú na fyzických predmetoch. Veľmi sa podobajú zmyslovým vnemom, ako sú spomienky na nejakú vôňu alebo zvuk, ktorý ste niekedy počuli. Pravdepodobne niečo také pocítite stokrát za deň, ale všetko sa vám zmieša so spomienkami, snívaním s otvorenými očami a dokonca aj s vôňami, ktoré práve cítite, a so zvukmi, ktoré práve počujete. Niektoré veci, napríklad kamene, nasávajú všetko, čo sa okolo nich deje, aj keď to s kúzlom nemá nič spoločné – a práve to dodáva starým domom ich charakter. Iné objekty, ako napríklad ľudské telo, uchovávajú akékoľvek *vestigia* len biedne – aby niečo zanechalo odtlačok na mŕtvole, na to je potrebný magický ekvivalent výbuchu granátu.

Preto ma trochu prekvapilo, keď som počul, ako telo Cyrusa Wilkinsona hrá sólo na saxofóne. Melódia sa niesla z čias, keď boli všetky rádiá ešte vyrobené z bakelitu a fúkaného skla, a spolu s ňou privanula aj vôňa rezaného dreva a cementového prachu ako z predajne stavebnín. Zotrval som zohnutý nad telom dosť dlho, aby som si bol istý, že som melódiu identifikoval, a potom som odstúpil.

„Ako ste si to všimli?“ spýtal som sa.

„Preverujem všetky náhle úmrtia,“ odpovedal doktor Walid. „Len pre každý prípad. A pripadalo mi to ako džez.“

„Spoznali ste aj tú skladbu?“

„To nie. Ja počúvam iba progresívny rock a romantikov z devätnásteho storočia. Vy áno?“

„Je to *Telom i dušou*. Niekedy z tridsiatych rokov.“

„Kto to hral?“

„Vlastne všetci. Je to jedna z veľkých džezových klasík.“

„Na džez sa umrieť nedá, však?“

Spomenul som si na Fatsa Navarra, Billie Holidayovú a Charlieho Parkera, ktorého koroner po smrti omylom považoval za človeka dva razy takého starého, než bol v skutočnosti.

„Viete, asi zistíte, že sa dá,“ povedal som.

V prípade môjho otca sa džez o to snažil zo všetkých síl.

Takéto *vestigium* na telo nedostanete bez nejakého významného magického pričinenia, čo znamenalo, že buď niekto urobil niečo magické Cyrusovi Wilkinsonovi, alebo kúzla používal on sám. Civilistom, ktorí pracujú s mágiou, Nightingale hovoril „praktici“. Podľa neho taký praktik, aj keď amatérsky, často zanecháva dôkazy o svojej praxi vo svojej domácnosti, takže som sa vydal na druhý breh rieky na adresu uvedenú na vodičskom preukaze pána Wilkinsona, aby som zistil, či sa na nej vyskytuje niekto, kto ho miloval až tak, aby ho zabil.

Cyrus Wilkinson býval v dvojposchodovom eduardovskom radovom domčeku na tej „správnej“ strane Tooting Bec Road. Bolo to územie VW Golfov, s niekoľkými Audi a BMW, aby sa trochu zvýšila úroveň. Zaparkoval som na zákaze parkovania a ďalej som išiel peši. Zaujala ma jedna Honda Civic žiarivo

oranžovej farby – nielenže to bol model s tým úbohým motorom 1,4 VTEC, ale za volantom sedela akási žena s pohľadom upretým na adresu, kam som mieril. Prv než som otvoril bránku, zapamätal som si evidenčné číslo toho auta, až potom som prešiel po krátkom chodníku a zazvonil pri dverách. Do nosa mi okamžite udrela vôňa rozlámaného dreva a cementový prach, ale vzápätí sa už dvere otvorili a stratil som záujem o čokoľvek iné.

Bola nemoderne zaoblená, buclatá a sexy vo vyľahanom bledomodrom vlnenom svetříku. Mala peknú bledú tvár a strapaté hnedé vlasy, ktoré by jej spĺývali do polovice chrbta, keby ich nemala vzadu ledabolo zviazané. Pozrela na mňa čokoládovohnedými očami, jej veľké ústa s plnými perami boli v kúti-koch ovisnuté. Spýtala sa ma, kto som, a ja som sa identifikoval.

„A čo pre vás môžem urobiť, pán strážmajster?“ spýtala sa. Povedala to s takou dôkladnou výslovnosťou, až to takmer pôsobilo ako paródia; keď rozprávala, znelo to, akoby za ňou stál nejaký fonetik z Oxfordu a kontroloval ju.

„Je toto dom pána Cyrusa Wilkinsona?“ spýtal som sa.

„Bohužiaľ, skôr bol, pán strážmajster.“

Zdvorilo som sa jej spýtal, kto je.

„Simone Fitzwilliamová,“ predstavila sa a natiahla ruku. Automaticky som ju stisol; mala mäkkú teplú dlaň. Zacítil som zemolez. Spýtal som sa jej, či môžem vojsť, a ona ustúpila, aby ma pustila ďalej.

Dom postavili pre príslušníkov ambicióznejšej nižšej strednej triedy, takže chodba bola úzka, ale s dobrými proporciami. Boli v nej pôvodné čierne-biele dlaždice, zanedbaná, ale starožitná dubová skriňa. Simone ma zaviedla do obývačky. Všimol som si, že pod čiernymi legínami má robustné, ale pekne tvarované nohy. Dom prešiel štandardnou úpravou pre vyššie vrstvy: oby-

vačku prepojili s jedálňou, pôvodné dubové dosky podlahy boli obrúsené, nalakované a zakryté koberčekom. Nábytok vyzeral ako z obchodov John Lewis – drahý, pohodlný a nenápadný. Plazmový televízor bol konvenčne veľký, s pripojeným set-top boxom Sky a Blue-ray prehrávačom; na policiach pri ňom boli zoradené dévedéčka, nie knihy. Nad miestom, kde by stál kozub, keby ho niekto v priebehu uplynulých sto rokov nevybúral, visela reprodukcia Monetovho obrazu.

„Aký bol váš vzťah k pánovi Wilkinsonovi?“ spýtal som sa.

„Bol to môj milenec.“

Hi-fi veža bola nudne špičková Hitachi iba na cédečká, polovodičového typu a bez gramofónu. Boli tu dva stojany s cédečkami: Wes Montgomery, Dewey Redman, Stan Getz. Zvyšok tvoril náhodný výber hitov z deväťdesiatych rokov.

„Prijmite moju úprimnú sústrasť,“ povedal som. „Chcel by som vám položiť niekoľko otázok, ak môžem.“

„Je to naozaj nevyhnutné, pán strážmajster?“ spýtala sa.

„Často vyšetrujeme prípady, keď sa vyskytnú nejasné okolnosti úmrtia.“ V skutočnosti my ako polícia nič nevyšetrujeme, pokiaľ nejde očividne o vraždu alebo pokiaľ ministerstvo vnútra práve nevydalo smernicu vyžadujúcu, aby sme uprednostnili zločin, ktorý sa v tom čase teší najväčšej pozornosti médií.

„A sú nejasné?“ čudovala sa Simone. „Pokiaľ som tomu dobre rozumela, chudák Cyrus dostal infarkt.“ Posadila sa na pastelovomodrú pohovku a kývla mi, aby som si sadol oproti do farebne zladeného kresla. „Nehovorí sa ničomu takému prirodzené úmrtie?“ Zaleskli sa jej oči a utrela si ich chrbtom ruky. „Prepáčte, pán strážmajster.“

Povedal som jej, aby mi hovorila Peter, a to sa v tejto fáze vyšetrovania robiť nemá – takmer som počul, ako na mňa